

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemana za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za čet. leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemana za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje do četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“. — Opravištvo, na katero naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Politična pisma.

IV.

Zavidljive so Rusiji vspeha v orijentu vse evropske države, od prve do zadnje, neposredno prizadetimi pa se čutiti v orientalnem vprašanju le Avstrija in Anglija. Da bi se ruski vpliv v Turčiji uničil, da bi Avstrija rajše denes nego jutri z Anglijo v odkrito zvezo stopila zoper Rusijo — če bi tisoč in tisoč stvari pri tem za pomisliti ne bilo. Anglija teh zadržkov ne pozna, zato je na čelo proti — ruske zveze postavila se. Na skrivnem, toda le bolj platonično, so vse evropske vlade z njo zvezane, odkrito dozda le — Španija; — zveza od ruskih listov hrohotom pozdravljena. In to po pravici, kajti ako Anglija boljših zaveznikov ne dobi, se Rusom ničesa nij bati. In brž ko ne bo pri tem ostalo, kajti, Anglija, predno je proti Rusiji v akcijo stopila, je gotovo pri vseh vladah prizadevala si, da stopijo v zvezo z njo. Pa vsaka — razen Španije — ima svoje uzroke zoper tako zvezo. Italija bi se dala pridobiti, če bi na pr. Angliji posrečilo se, tako zvezo proti Rusiji osnovati, kakor leta 1854. Avstrija bi v tem slučaju tudi pridružila se. Treba bi tedaj bilo, da se pridruži še Francoska ali Nemčija, najljubša bi jim bila poslednja. Toda tedaj se je bati, da Francoska z Rusijo aliira se. Pri takej zvezi pa uspeh za proti — rusko koalicijo uže tako dvomljiv postaje, da nij misliti, da bi Bismark sovraštvo Rusije na glavo nakopal si, čeravno bi morebiti marsikaj rad storil, da bi ruski vpliv v orijentu podpokal. Še bolj prost se nam predstavlja razvoj, ako bi namestu Nemčije Francoska k proti — ruskej koaliciji pristopila. To bi bil položaj ravno tak, ka-

kor si ga Bismark le želeli more. Znano je, da ta ostroumni diplomat prilike išče, z vso nemško močjo čez Francosko planiti, dokler ta ne svrši pred tremi leti začete nove vojne organizacije. Uže lansko leto je te prilike iskal, in le Rusija ga je zadržala, danij svojih namenov izpeljal. Ako bi pa Francoska odkrito na stran sovražnikov Rusije stopila, bi ruska korist celo zahtevala, da Nemčija Francozom vojno napovè. To Francozi vedó, in zato se bodo varovali, pri Rusiji zameriti se. Ker pa razširjenja ruskega vpliva in ruske moči vendar le nobeden zapadnjak ne želi, tem več vsi boje se, da bi Rusija jednokrat vseh Slovanov ne združila, bi lahko kdo vprašal: „zakaj se pa cela Evropa nad Rusa ne vzdigne in tako navarnost, ki jej od panslavizma preti, za vedno ne odvrne, dokler je še mogoče?“ Ta ideja je, kakor sem uže v zadnjem pismu omenil, pred desetimi leti, posebno neke francoske državniške jako zanimala, na izpeljanje pa zdaj iz različnih razlogov nij misliti.

In tako ostane Rusija več ali menj merodajna sila v Evropi. „Ker je tako, zakaj Rusija, brez obzira na druge države, orientalnega vprašanja sama ne vzame v roke?“ bi se dalo na to opomniti. Ali pomisliti je, ako Rusija zdaj, ko na veliko vojno nij pripravljena, preveč v orijentu roke zaveže si, bi nekdo drugi to priliko porabil in bi, če prav ne proti Rusiji, na neko drugo stran svoje vojske vrgel, kar bi zopet take nasledke moglo imeti, da besede carja Aleksandra: „Vseobči mir se mora ohraniti!“ za zdaj še za popolnem opravičene razmatrat moramo. Iz mej vseh kontinentalnih držav je zdaj samo Rusija popolnem za boj pripravljena, ona tedaj sme največjo korist od vojne pri-

čakovati. Rusija in Franzoska ste novo vojno organizacijo še le pred tremi leti začeli, tedaj bo še nekaj let preteklo, predno bodo njene vojne sile vrhunec dosegle, zato pa je želja obeh, da se vseobči mir do tistega časa obdrži. Ali se bo to dalo ali ne, to je veliko vprašanje; orientalno pitanje bi moglo tudi splošni mir kompromitirati, in to je, kar si ruska diplomacija zdaj odvrniti prizadeva. Ne vstanek na Turškem zadušiti, ampak s tem vstankom zvezano orientalno pitanje lokalizirati, je njena naloga. Berlinski memorandum, sestavljen ruskimi diplomati, ima namen to doseči, ne da bi se zares kake reforme od Turčije pričakovale, ampak zato, da se različnost mnenj evropskih držav v orientalnem pitanju, kakor se ta stvar s slovanskim vstankom pred očmi Evrope javlja, diplomatičnim potom poravna, če prav bi Srbija in Črnagora morali vstanku z orožjem na pomoč pristopiti. Namen berlinskega memoranduma nij, da bi se vstašem duri zaprle, ampak da se pred celim svetom dokaže, da Turčijo nij zmožna tega malega storiti, kar Evropa za neobhodno potrebno spoznava. In ako Turčija ničesa ne more, kar evropska civilizacija zahteva, imajo vstaši in z njimi vred, Srbija in Črnagora prav, da mečem to rešijo, kar Turčija ne more.

Tako se sme o tej stvari soditi po dozda znanih nazorih kneza Gorčakova; kako Aleksander Nikolajevič svoje besede „vseobči mir se mora ohraniti“, tolmači, to je zopet drugo. Zdaj se vrne v Rusijo, in vprašanje je, kako bode tolmačil svoje celemu svetu znane besede potem, ko mu bosta generala Potapov in Trepov ob občnem mnenju na Ruskem poročala.

Aleksander je sovražnik Slovanstva, in

Listek.

En dan ženin.

(Smešljivka iz narodnega življenja, spisal J. Ogrinec.)

VIII.

(Dalje.)

„Ali tudi soseskin župan ne?“ vpraša še Poskoček.

Uradnik, po Poskočekovem govorjenju in vedenju uže čuteč, da ima pred soboj človeka, kateremu nasproti bi bilo daljno besedovanje odveč in neprilichno; hoče tedaj kar naprej odpraviti ga, pa pravi:

„Kaj župan? — sam cesar ne!“

„Cesar?“ ponovi Poskoček čudom se čudè pa pristavi:

„No, zdaj sem pa opravil!“

S temi besedami uže tudi hlastne črez prag in dolbèc s komolcema znak pred soboj reže jo strupeno naprej, da mu sapa žvižga

okolo ušes in pesek škriplje in cvili pod nogami.

„Sam cesar ne — sam cesar! ponavlja zunaj mesta uže korakaje; misleč jedino le na župana in želèc si, kar najprej stopiti pred njega pa vanj se zadreti:

„Sam cesar ne!“

V tem se hipoma spomni, da v tistej naglici je bil po polnem pozabil onega gospoda vprašati, koliko mu je vendar dolžan za tako dobri svèt? Sam ná-se nejevoljen, da more tako pozabljen biti, da utegne s tem popačiti si toliko dobrovoljnost svojega prijaznega svetovalca, hoče uže nazaj obrniti popraviti le-to nemarno napako — kar se domisli, da nema bora pri sebi; in zdaj pa se mu še bolje zdi, da je tako naglo in srečno — brez plačevanja odtegnil peté, zraven pa tudi še odnesel tako dobri svèt!

Čemu bi si zavoljo tistega gospoda zdaj belil glavo? Bo uže kako, kedar zopet pride pred njega, misli si ter zopet kar najbolje volje

dere naprej. In v mislih, da „sam cesar ne!“ sprehaja ga iz nova taka ženitovanska strupenost, kakor do zdaj še nikedar! Vse kar je bil malo poprej žalivega doživel po ženskab, vse je pozabljeno zdaj!

Pred soboj zagleda žensko, kako počasi stopa dalje po cesti. Malo se pomišljuje; kar nategne jo za njo. Bliže opazi, da jej je život uže malo skrčen, da jej nogi nekaj teško vrtev-sata in krevsata po tleh: da mora torej uže priletneja biti. Nū, saj sam tudi nij več uže tako mlad, misli si in ne dá se spodtikati zato. Še bliže vidi, da potnica pred njim je tudi malo hroma: da nekaj švepa, lej — tudi na levo nogo, malo krajo! O tej nepovšečnej opazbi mu pogum nekoliko opade. Kaj če se švepavo babo? Majaje z glavo začne počasneje stopati.

Ali kmalo mu druga buti v glavo. Kakšen je pa sam? Če si hoče resnico povedati — švepav tudi! Razloček je le ta, da ona na svojej nogi, on pa na svojej! Ko bi se vzela

brž ko ne, ga veže kaka obljuba, dana svo-
jemu strijcu v Berlinu, toda skrajnostij se on
ogiba. In to je vzrok vseh njegovih reform na
Ruskem. Bolj svojeglaven, to je, bolj odločen
značaj v absolutističnem smislu, bi bil more-
biti menj storil, nego on, morebiti tudi iz
prestola padel; bolj za stvar vnet pa bi bil
za Rusijo in za celo Slovanstvo veliko več
storil.

Turčija je sedaj v popolnem razpadu, ne
samo slovansk vstane, ampak z umorami
zvezane razprtije v vladnih krogih jo razjedajo.
Midhad-paši, angličanskemu agentu, se je po-
srečilo ne samo sultana Abdul-Aziza (po slov.
rob božji) ampak dva najsposobnejših turških
državnikov: Rašid-pašo in Husejn-Avni-pašo
iz pota spraviti, reform pa dozdej družih nij
vpeljal, kakor, da je carigradske jetnike iz ječ
spustil in jih oborožene v Bulgarijo poslal. To
je Mlado-Turek.

Jugoslovansko bojišče.

Tudi v Bosni je bila velika bitva, v ka-
terej so bili Turki tepeni. „Pol. Corr.“ piše
od bosenske meje: V Kozara-planini utabor-
jenim mnogobrojnimi vstašem, kateri so Turke
uže mnogokrat v velike zadrege spravili na-
menila sta se Šelim paša in Ali-paša, da bi
zjedinjena napala kristijanske vstaše. Turki
so vedeli, da imajo vstajniki dobro urejene
ogleduhe ali prelagataje. Ker so se tedaj
Turki bali, da bi se jim tudi sedaj tó pod-
vzetje moglo popolnem pokvariti dali so si
dati dotične poduke za to podvzetje le od sa-
mih višjih in zanesljivih oficirjev. Nekega
tacega častnika Midzic - Kolasa s petimi
njegovimi ordonančnimi častniki so ujeli
vstaši mej Banjoluko in Priedorom ter vse
pobili, pobrali so jim pa vse spise, in ker so
bili ti spisi pisani v turškem jeziku, odposlali
so jih vstaškemu glavnemu odboru. Po teh
spisih, katere so dobili pri omenjenem čast-
niku, razvideli so vstaši, kaka nevarnost jim
žuga, samo to jim nij bilo znano, kedaj ravno
nameravajo Turki na nje planiti. Brž so za-
seli varne kraje in sicer tako, da so morali
Turki skozi sredo mej vstaše priti; ti so pa
bili od vseh strani v dobrem zavetju. V sredo
14. t. m. na večer so izvedeli vstaši iz goto-
vega vira, da se jim bliža močna turška
vojska. Prihodnje jutro uže prikažejo se turške

predstraže, nekoliko redifov, proti samostanu
Mostanica. Vstaši so ostali tihi v svojem zavetju
ter pričakovali v dobri poziciji glavno tur-
ško vojsko. Ko se je ta približala vstašem za
streljaj blizu, počela je levica vstaških čet pod
poveljem Sime Berana močno in hitro stre-
ljanje iz izvrstnih pušk ostraguš na turško voj-
sko. Kmalu potem priskočila je tudi sredina
vstaških čet pod poveljem Marka Gjenadija
v zvezi s četo Despotovića, kakor tudi des-
nica vstaških čet pod poveljem Marka Bajor-
lica. Vsi ti oddeli so podpirali dobro četo
Gjenadije ter naredili strašno klanje v sov-
ražnih turških vrstah. Obkoljeni od dveh sov-
ražnih kolon, katerih ostragušne puške so v
primeri s puškami na kresilo, ki jih imajo baži-
božuki, so strašno kosile Turke, pokončevali so
vstaši tako Turke, da dozdej nij bilo tacega, in
so izgube turške neizmerno velike. Za to de-
lovanje so vstaši tako pametni, da so izbrali
si najslabšo turško vojsko najnaprvo namreč
baži-božuke, in ti so, kakor hitro so nevarnost
zapazili, začeli tudi uže umikati se, bili so pa
od redne turške vojske, katera jim je za petami
bila zopet s težkim trudom v red prisiljeni,
in tako so morali navalom vstašev se na-
stavljati. Vse zoperstavljanje je bilo pa za-
stoj, ker vstaši so imeli v starih gozdih,
kder se še nikdar nij nobena sekira čula,
izvrstne skrivališča, in Turki so tudi uvideli,
da je vsako upiranje in bojevanje zastoj, še
več pa zato, ker so se Turki tudi v številu vsta-
šev zelo motili. Tri napade od turške vojske
so odbili vstajniki hrabro in stoprav proti ve-
čer so se zbirali Turki vsi obupani. Potem
pa je prišel še vihar, grom in blisk in turška
vojska je v neredu pobegnila. V begu jih je
od strani prestregel še Iguman Hadžić s svojo
četo in jih veliko postrelil. Od tega časa so
turški baži-božuki nerabljeni za boj, ker ne-
majo nobene kuraže več.

Iz Dubrovnika ima zagrebšk list
22. jun. telegram: Pri Nevesinji se bje hud
boj, a ob tej uri nij še znano, kdo je zmagal.

Bulgarski vstane je odrezan od Ev-
rope, zato se menj o njem zve, ali „Politiki“
se od spodnje Donave piše, da je čedalje večji.
Povsod so boji, pa na mnogih krajih brez tur-
ške krvi, ker vojaki precej beže. Ob Balkanu
so se vzdignile vse vasi. V klostru Drjanovo
zapoveduje Kabakriev 2000 možem, v Sevli-
ovem je bil hud boj, kjer so Turki izgubili

200 mrtvih in ranjenih, pri Vrkvici ukazuje
Hristo Votjov 4000 vstajnikom.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 23. junja.

Novega *vojnega ministra* imamo
— to je je jedina važnejša novica iz Dunaja.
Baron Koller je penzioniran in na njegovo
mesto je cesar za vojnega ministra poklical
generala pri kavaleriji grofa Bylandt-
Rheidta, mož dosedaj precej neznan v jav-
nosti. On ima baje posebne zasluge pri iz-
boljšanju artilerije. Od l. 1875 je feldmaršal-
lejtant, pri poskušnji Uhacijevih novih kano-
nov se je posebno on izkazal. Sicer smemo
Avstrijci pa dandenes uže vesli biti, da nij
prišel kakov Magjar na to mesto.

Magjari si hočejo zopet jedenkrat
jeden nov spominek smešnosti postaviti in po
svoje za magjarsko prihodnost skrbeti. V juž-
nem Ogerskem, mej ogerskimi Srbi se na-
bira denar in zbirajo ljudje, da bi pomogli
vstajnikom, bratom onkraj Save in Srbiji.
To Magjara ljuto peče. Za to „Ellenör“ ogersk
vladen list uže vlado na eneržijo kliče. — Ob-
sedni stan bodo vpeljali ali kaj tacega.

Vnanje države.

Iz *Belgrada* daje si poročati, vla-
dna „Pol. Corr.“ tako-le: Maršira se sem ter
tja, eksercira se, in harangira, kakor, da bi
vsako uro imelo se boj začeti. Vendar nav-
zlic temu se zdi, da zadnjih odločenj še nij.
Vsaj to, da imajo še zmirom dovolj časa za di-
plomatiziranje, kaže kaj tacega. Ravno čujem,
da se bodo nove diplomatične misije poslale.
Jedna je v Bukurešt namenjena, druga na
Dunaj. V Bukurešt pojde Matić. Lazar Ko-
stić je prišel iz Cetinja, kjer je zvršil srb-
sko-črnogorske dogovore za bojno zvezo. —
V Niš prihajajo baje vedno turška krdela. —
V nemških listih se razpravljajo turško-srbska
vojska, ki pride, in se dokazuje, da po pa-
riškej pogodbi se velesile ne mešajo nič v to
vojsko; ker je tudi „Wiener Abdpst.“ pona-
tisnila to mnenje, bodo Magjari svoje poželenje,
Srbom kaj naškoditi, pogoltniti prisiljeni.

Papeš je sprejel 21. jun. več nemških
romarjev pa jim je dejal, da občuduje stano-
vitnost nemškega svečenstva (ali duhovenstva).

Pruska *Nemčija*, vsa v orožju in zabav-
ljivem ponosu vendar trpi doma bitko lakoto
in nesrečo. V nemškem zboru poslancev je bilo
tožilo, da je šest milijonov mark treba za po-
pravo škod, ki jih je letos povodenj ob Labi,
Odri, Visli in Renu naredila, in s tem se le
majheno odpomore.

ravno prav: nobeden bi ne mogel nobenemu
nič metati oči.

Predno še tako zmodruje sam pri sebi jo
uže dohiti in hvaleč ali grajajoč jej žito po
njivah skuša, pritektniti se jej v družino; pa
mu nikakor nič kaj ne kaže prav. Če jej
pristopi na levo, potrkava mu ona s pripogo-
vajočo glavo pod ramo; če jej pristopi na
desno, tolkači jej on na stran, toliko da je ne
zbije pod cesto. Tedaj pa za pol koraka
ostane za njo in, da bi poprej konec storil tej
dolgej pripravi, poprime njen pritožek, kako
slabi so časi, pa pravi:

„Kaj nemaš nobenega svojih, da bi ti bil
malo na pripomoč, da bi laglje izhajala?“

„Žive ne duše!“ odgovori ona.

„Jaz sem tudi sam; toda jaz pa imam
nekaj, precej — hvala bogu — toliko, da bi
tudi bilo za dva, pa tudi še za več, ko bi ne
bilo drugač.“

„Blagor se ti, e blagor! Lehko hvališ
boga,“ meni sopotnica.

„I, kako pa, ko bi se midva takole zme-

nila kaj?“ nagovarja jo Poskoček, ker je po
njej vnačnosti uže poprej posnel, da mora še
dekle biti.

„Kakó meniš — zmenila?“ vpraša ženska
in gleda.

Poskočeku se zazdi, da ona pač dobro
sluti, kako zmembo, da pa zvita, kakor ženske
vse, le nalašč tako sprekoma beza njega, da
bi ženitovanska žila še bolj posrbela ga. Zató
in ker je nekedar od daleč poslušaje čul po-
govarjati se, da le hitra ženitev ima dober
konec, hoče on zdaj brez trošenja veliko be-
sedi kar naravnost povedati svojo misel ter
pravi:

„No, da kar povem, kakor je: ravno de-
nes se malo ženim in kakor spoznam ravno
ti si kakor nalašč ustvarjena prav za-me; jaz
te pa vzamem!“

„Ti kruljavec, ti švepavec stari, ti, ki z
jedno nogo uže stopaš v jamo, ti boš meni
pravil, da sem ustvarjena za te, polomljeni
dedec! Jaz sem za boga ustvarjena, nikar za-te
grdoba nesramna! Le roženkranc vzemi v

roke, pa moli, da se spokoriš, stara švepa ti
prešeštna, nikar da bi mislil še na ženitev in
na babe!“ Tako ga sprejme zasnujbljena, ter še
potem, ko jo Poskoček ima uže precej za soboj
hršči in pljuje za njim.

Poskoček uže postoji, da bi rinil nazaj,
skočil v njo pa z blatom zamašil jej usta,
kar si domisli, da ta nij še tega vredna, in
odjenja.

„Nečem te, baba, ako bi legla ti same
rumene zlate!“ To jej pove nazaj, potlej pa
urno in trdo hiti naprej, da bi jej popred ušel
izpod jezika.

IX.

Ne duha ne sluha uže nij za babo, to-
gota pa še zmirom tako kuha Poskočeka, da
je kar zapekel in zamolkel v obraz in se mu
kar samo škriplje zobmi. Lej, kaj jej je hotel
kaj hudega? — pa je tako strupeno obkla-
dala ga! Kaj še le, ko bi vzela tako? No to
bi si brusila jezik ob njem, to bi si bru-
sila ga!

Dopisi.

Iz Ljubljane 21. junija. [Izv. dop.] (Novo strelišče.) Naši politični nasprotniki so uže večkrat svojim dejanjem in nehanjem, jasno pokazali, da jim je naše dežele in našega glavnega mesta blagost deveta skrb in da v prvej vrsti skrbé za svojo korist in druge svoje sebične namene. Kedor tega še ne veruje, ta naj gre v Lattermanov drevored, kjer je uže tri leta sredi Maličevih njiv nabita velika tabla: „Baugründe der krainischen Baugesellschaft.“ — Najlepši drevored kranjske dežele, pravi ponos ljubljanskega mesta, nam hoté zazidati! Zdaj so planili tudi na okolico in najlepši kraj daleč okolo Ljubljane nam bodo izpridili — z novim streliščem.

Novo strelišče bodo zidali na tako imenovanih Idričianovih njivah na južno-vzhodnej strani Rožnika, jeden streljaj od Idričianovega grada (Rosenbüchel), poleg Laznikovega posestva in prav tik ceste, ki pelje s Podrožnika na Glince, Vič in okolo hriba v Koseze in gornjo Šiško. Svet je uže ukupljen zemljemerec ga je uže premeril, beli koli so postavljeni ondi, kjer se v kratkem začne zidati novo strelišče. Prav res, dolgo so iskali naši ljubljanski strelci, prostora za novo strelišče, dolgo so ga iskali, predno so najnepripravnejšega našli!

Veselite se vi, miroljubni in miroželjni filistri ljubljanski, ki se tako radi sprehajate po idiličnem Rožniku; veselite se ve, stari-kaste mamke ljubljanske, ki tako rade na Rožniku in pod Rožnikom poleg smetanaste kave v hladnej senci čobrate in opravljate tega in onega, „kje so ga našli in kako“; veselite se ve nervozne gospe, ki hodite pod Rožnik iskat zdravja svojim oslabljenim čutnicam in čestiteljev svoje lepote; veselite se ve, okroglolične in ljubeznive ljubljanske gospodičine, ki se sè svojimi ljubčki sprehajate po temnem gozdu in po cvetočih travnikih, veselite in radujte se, čaka vas novo veselje pod Rožnikom: vsako nedeljo in vsak praznik po polu dne bodo puške pokale in možnarji bodo grmeli, da si boste ušesa mašili o dolgočasnem jednacomernem močnem streljanji! Posebno pa vi, ki se v lepih kočijah z iskrimi konji vozite na lep sprehod okolo Rožnika!

Pripeljali se boste in gozda na polje in travnik okolo Idričianovega grada. Zdaj počí puška, za njo zagrmí možnar, konji se splašé in vi ležite v jarku poleg ceste z razlomljenimi rebri in razbito črepinjo. Pa kaj, saj je pomoč blizo! Prvi strelc ljubljanski je, hvala bogu, tudi prvi zdravnik naš! Kedo bi se potlej še kaj bal!

Toda ne brijmo norcev! Žalostno je res, da se najlepše šetališče ljubljansko sme skruniti z napravo, ki bi samo Suhemu bajerju bila na čast. Ko bi mislil, da bi kaj pomagalo, rekel bi, da bi se naši slovenski mestni očetje pobrinili za to stvar. A žalibog vse je uže prepozno. Javna oblast je baje uže odobrila prostor in načrt za novo strelišče, in vse je prepozno in zastoj! Se ve! „Wer den Pabst zum Onkel hat, dem ist es leicht Kardinal werden“! — Fletna pri vsej tej zadevi je pa jedna stvar. Naša nemška časopisa sta bila prva, ki sta uže pred dvema letoma ostro pisala zoper to, da bi se novo strelišče zidalo pod Rožnikom. A glej, denes kar na vso sapo pišeta za nje! Kako hitro sta premenila svoje prepričanje — „par ordre du Moufti!“ Prav otročje smešno pa je, če „Laib. Ztg.“ pravi, da se bode na novem streljišči komaj 50 krat na leto streljalo. Res samo 50 krat, namreč samo ob nedeljah in praznikih, kedar bode pod Rožnikom in na Rožniku — največ sprehajalcev. Wie schlau! Meščan.

Iz Zagreba 22. jun. [Izv. dopis.] Začetek srbsko-turške vojne je pred vratni. Srbija je na turške zahteve z molčanjem odgovorila. Turška si bo zadovoljščino za to žalbo z orožjem prisiliti hotela, in — vojna je pred vratni. Turčija bo morebiti Srbijo še jedenkrat pozvala na izpolnjenje svojih zahtevanj, ter od tega mir ali vojno odvisno naredila. Se ve da se Srbija zopet ne bode udala. Sicer pa naj bodo Srbi na oprezu, da turška vojska morebiti po skrivnem povelji nenadano v Srbijo ne plane.

V Bosni in Hercegovini bode srbska vojska lahko imela. Jedno, ker na Drini ne stoji mnogo turške vojske, a drugo, ker je v Bosni in Hercegovini 15.000 vstajnikov, ki bodo velika podpora za njo.

Najljuteji boj bode na srbsko-bulgarskej meji okolo Deligrada. Tukaj je uže Miloš svoje največje in trdnjše obkope imel, in tukaj so bili največji boji mej njim in Turki. Jeden-

krat je on osvojil Deligrad, drugokrat Turki in tako izmenito. In še denes je ta kraj velike strategične važnosti. Brž ko ne ima Turška tukaj svojo največjo vojsko zbrano. Tretja bojna točka je v sredini mej obema na južnej meji Srbije, kjer pot na Kosovo polje pelje. Ta točka je najnevarnejša. Če Turki tukaj skozi proderejo, se morate obedve druge vojske nazaj pomakniti, da jima Turki za hrbet ne pridejo. — Čudno, da je tukaj v Zagrebu tako malo simpatij za predstoječo vojno!

Domače stvari.

— (Orožnov spominek) se je začel izdelovati v Mariboru; zastran životopisa se bode pismeno obrnilo do prijatelja ranjcemu pesniku, do č. g. župnika Terstenjaka; rokopisi za izdavanje Orožnovih spisov so se poslali č. g. kaplanu Lendovškemu.

— (Od sv. Lenarta v slovenskih goricah) se „G.“ piše: V pretečenih tednih bile so pri nas volitve za okrajni zastop. K prejšnjem zastopu bile so kmetske srenje, akoravno proti dvema trgoma ogromno večino dače plačujejo, v manjšini, in zavoljo preziranja opravičenih zahtevanj so nekateri udje izstopili. Tako brezobzirno ravnanje in vedno večja plačila, katerih v teh časih posestnik več zmagati ne more — vsaj je naš okraj po dokladah drugi na Štajerskem — so velike posestnike in volilce srenj zjediniła, da so volili može, kateri bodo kolikor mogoče z njihovimi denarji varčno gospodarili. Tako so naši kmetje zopet pokazali, da se jim nij treba naslanjati na tržane, kateri jih itak samo takrat poznajo, kedar jih potrebujejo. Okrajni zastop našega narodnega okraja je torej prvokrat naroden in ima dve tretjini večine.

— (Šoštanjska posojilnica.) Včeraj smo poročali, da ima šoštanjska posojilnica 28. junija občni zbor, kar s tem popravimo, da 28. junija ima biti samo navadna skupna seja ravnateljstva i nadzorništva.

— (Ljubljanski škof) bode birmal prihodnjega meseca tako-le: 2. do polu dne v Kočevskem mestu; 3. do polu dne v Osilnici; 4. do polu dne na Fari, po polu dne v Banjaloki; 5. do polu dne v Nemškej loki, po polu dne v Spodnjem logu; 6. do polu dne v Reki, po polu dne v Morovcu; 7. do polu dne v Gotenici; 8. do polu dne v Starem logu; 9.

In popade ga taka zelenska jeza na vse babe križem sveta, da bi kar zakadil se va-nje, pohodil jih k tlam in raztrgal vse na drobne kosce! Saj nij nobena nič bolja! Vsakej zapored je bil prijazen, vsako jo lepo nagovarjal in vsakej je dobro hotel — kaj pa one? Zapored vse so le norčevale se iz njega, vse od prve do zadnje: jedna malo menj, jedna malo bolj! Imele so pa vse prav grdo za norca ga, to še le zdaj dohro izprevida. In bolj ko premišluje vse to, več spotik nahaja na babah, in bolj se mu mrzi na ta jezični spol in na vso to neumno ženitev. Popolnem še jeden dan se ne ženi, pa kaj mu je ta ženitovanski pot uže prizadel?! In zdaj začne ob prstih naštevati, kaj in koliko hudega, koliko pa dobrega je denes doživel zavoljo jedne babe, ki je še nema ne! Vsakej, da bi pridobil jo za-se, govoril je na vsa usta in pljuča, da zdaj kar kašelj sili ga, da si je življenje gotovo prikrajšal, vsaj za nekaj lepih ur. Zapaznikov Šimen je zopet opeharil ga za nekaj grošev; pil je, kakor živina, vlival vino za

štibalo — pa mu bo še piti manjkalo ga; pretepal se je, prišel ob ves denar, klel je, legal se, imel prešeštne misli, valil greh na greh, pa zmerjan bil od bab in zasramovan, da ga je še zdaj sram! — Kaj pa dobrega, kaj? Po dolgem ugibanji najde, da samo jeden dober namen je bil storil, obljubo namreč, da pojde k izpovedi, katera mu bode pa zdaj menda še delala napotje: ker obljuba dela dolg, dokler se ne izpolni! On pa nič še ne more reči, kakó še kaj bo s tisto namenjeno in obljubljeno izpovedjo?

In v mislih na vse to, spoznovaje svojo o nebo vpijočo neumnost stisne pest, kar najtrše, pa si tako pripelje na čelo, da mu noréči možjani drdraje poiščejo zopet svojih pravih kotov in mu klobuk z glave daleč odleti tija na njivo. Tega gre sicer pobrat, toda koj tistam z opetnico naredi velik križ v prst, da ženit se nič več ne gre, da ženske še ne pogleda nikoli več nobene ne! Da bi toliko stanovineje držal le-ta svoj sklep, hoče se uže na vse to tudi prav na vse grlo pridušiti, kar

mu pride tisti soseskin župan na misel, in brž počaka sè zarotbo, ker nekaj mu pravi, da bi morda utegnil še premisliti se kaj, ter tako svojo prezgodaj zaroteno dušo pripravljati v stisko.

Uže se jame mračiti, ko Poskoček precej skesanega duha, začne iti proti svojemu domu. Ko bi župana ne bilo, imel bi on svoje misli kmalu poravnane: — živel bi brez ženitve in babe v miru božjem — tako sam, kakor do zdaj, pa bi bilo! Ali tako pa še nič ne more prav vedeti, kako naj bi začel, da bi izpolnil, kar mu zdravi preudarek in bistra pamet vevlata, da bi pa zraven tega pa tudi ne ostal na sramoti. Naposled je vendar te določene misli, da nocoj se ogne župana; kadar pa prvokrat sreča ga, da mu pove, kje je izvedel, da „sam cesar mu ne ubrani“, da se pa on le ženiti neče — če se morebiti menda še ne premisli, da bi ne mara na vse zadnje pa še vendar hotel ženiti se in oženiti!

(Konec prih.)

do polu dne pri Stari cerkvi; 10. do polu dne v Polomu; 11. do polu dne v Topli rebri; 12. do polu dne v Koprivniku; 13. do polu dne v Mozlju.

— (Papež in „Danica“.) V našej „D.“ čitamo: „Tudi uredništvo „Zg. Danice“ je namestniku Kristusovemu javilo neomahljivo čestje vodstva in vernih bralcev o neslišanej tridesetletnici. Dobilo je v ponedeljek 19. t. m. ob 11. po noči veseli odgovor: „Sv. Oče pristrčno zahvalo naznanjajo blagoslavljajoč vodnika in čitatelje lista „Danica“. (Il S. Padre ringrazia e benedice di cuore direttore e lettori del foglio „Danica“.) — Jak. kard. Antonelli.“

— (V Suši) v Zaliloškej fari bode 2. mal. serp. slovesno blagoslovljen in uložen temeljni kamen za novo zidanje cerkve.

— (Iz Planine) 22. jun. se nam piše: Od 27. marca t. l. pa do današnjega dne 22. junija, pokrivala je globoka voda ceste iz Planine v Haasberg, Laze in Jakovico. Nočojšnja noč je pa vendar uže voda toliko vpala, da denes uže ljudje peš po omenjenih cestah hodijo. Senožeti in travnike pa, kjer je uže voda odlezla, pokriva smrdljivo-blatna skorja, na katerej bode tudi otave malo ali celo nič zraslo. Slabo letino bomo imeli na vsak način.

— (Okrajni glavar v Celji) g. Haas je postal častni srenjčan v Ločah pri Konjicah. Komu je došla večja čast, Ločanom ali g. Haasu? vpraša „Gospodar“.

— (Pod voz) je prišel kmetski sin Martin Medved v Platerjih pri Ptuji in pa Anton Majcen, ki je deske peljal iz Loč pod Konjicami; oba sta mrtva.

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni **Revalescière du Barry**

v Londonu.

30 let uže je nij bolezn, ki bi jo ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih otrocih brez medicin in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; zlezl naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlatilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih ožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenec in je bolj nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 sprideval zdravih, brez vsake medicine, mej njimi spridevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castle Stuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih osob, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Spričevalo št. 73.670.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja, Bonn, 10. jul. 1852

Revalescière Du Barry v mnogih slučajih na gradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri dristi in griži, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju skalni cevi, zaprtji, pri bolehnem bodenju v obistih in mehurji, trganje v mehurji i. t. d. — Najbolje in in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prsaih boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalac in čel mnogo učenih družtev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalescière je ozdravila večletni nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bozne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledv vašega zdravila, ter vas tople vsakemu priporočam

James Shoreland, ranocelnik, 96. polka. Ikušnja tajnega sanitetnega svetovalca gosp. Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledv Revalescière du Barry vsestransko, najbolje spridevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalac.

Spričevalo št. 76.921. Obergimpenn, (Badensko), 22. aprila 1872. Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetje jeter, ter ničesar použiti nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalescière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Spričevalo št. 72.618.

La Roche sur Yon, 30. julija 1868.

Vaša Revalescière ozdravila me je popolnem strašnih želodčnih in čutnicnih boleznij, katere so me deset let aučile.

(Gospa) Armada Prevost, posestnica.

V plehastih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold.

Revalescière-Biscuiten v pušicah in Revalescière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gid. 50 kr., 24 tas 2 gl. 50 kr., 48 tas 4 gl. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gl. Prodaje: Du Barry & Comp. na Duanski, Wallfischgasse št. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarjih in specerijskih trgovcih; tudi razpošilja duajska hiša na vse kraje po poštnih nakaznicah sli povzetjih. V Ljubljani Ed. Wahr, J. Svoboda, lekar pri „zlatem orlu“, v Reki pri lekarju J. Prodamu, v Celoven pri lekarju Birnbacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Roncala J. Hirschu, v Zadru pri Androviču. (10)

Št. 8401.

Razglas.

Z magistratnim dopisom od 14. marca 1876 št. 2388 v ljubljanskem okrožji stanujočim posestnikom konj naznanjeno popisovanje kobil se bode

sredo 28. junija t. l.

do polu dne od 8. do 10. ure na živinskem sejmnu vršilo, kar se posestnikom konj naznani z vabilom, da določeni dan gotovo vse svoje kobile v popisovanje priženejo.

Mestni magistrat v Ljubljani,

23. junija 1876. (191—1)

Dunajska borza 23. junija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)		
Enotni drž. dolg v banko reih	66	65 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	69	90
1860 drž. posojilo	110	80
Akcije narodne banke	842	—
Kreditne akcije	146	50
London	121	35
Napol.	9	65
C. k. cekini	5	81
Srebro	101	65

Išče se

izurjen poštarški odpravitelj

(Postexpeditor) (190—1)

za poštni urad Vinica na Dolenjskem. Več se izve pri gospej Ana Blince, poštarici v Vinici.

Franc-ove esence za življenje.

Gotovo in skušeno sredstvo proti večini boleznij z vpešnim učinkom in sicer tako, da bi morala vsaka gospodinja tako zdravilo pri hiši imeti. (53—13)

Jedino pravo dobiva se pri

Gabriel Piccoli,

lekarju, na dunajskeji cesti v Ljubljani.

Št. 2694.

Razglas hranilnice in zastavljavnice Ljubljanske.

Zarad sklepanja računov za I. semester 1876 bo

hranilnica

od 1. do 15. julija 1876 in

zastavljavnica

od 1. do 14. julija 1876

zaprta.

(183—3)

Ravnateljstvo hranilnice in zastavljavnice

v Ljubljani, 17. junija 1876.

Circus Sidoli!

(na sejmnm trgu.)

Denes soboto 24. junija 1876

Prva velika gala in otvorna predstava

v višjej umetelnosti jahanja, izučenih konj, gimnastike, ballete in fantomine.

Kasa se odpre ob 7. uri. — Začetek točno ob 8. uri.

Jutri v nedeljo 25. junija 1876

Dve veliki predstavi!

Začetek prve ob 4. uri po polu dne; — druge ob 8. uri na večer.

Vse natančneje naznanjajo posebni dnevni listiki.

(189—1)

Teodor Sidoli, ravnatelj.

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

Dobra vina.

Vinotoč

v Krakovem v glavnej ulici št. 20.

Tam se točijo izvrstna dolenjska in bizeljska vina po nizkih cenah na drobno in debelo.

Za obilno obiskovanje priporoča se

(185—2)

Andrej Dolinar.